

свѣти ѿраведни Јован Кронштѣтски
О СВЕТОЈ ТАЈНИ ПРИЧЕШЋА

Вреднуј по достојанству највеће чудо Исуса Христа, живог Сина Божијег, које се пројављује у причешћивању са вером Његовим Божанственим Тајнама. О каквом је чуду реч? Успокојавање и оживљавање твога грехом умртвљенога срца. Оно је врло јасно с обзиром да Причешћу често претходи неспокојство срца и духовна смрт. Никада због навике Причешће немој сматрати нечим обичним и маловажним. Сличне мисли и расположења срца на тебе наводе гнев Господњи, услед чега по Причешћу нећеш осетити мир и живот. Са најживљом срдачном захвалношћу за дарове који оживљују стичи живот од Господа и вера твоја нека се разраста све више и више. Стрховање и неспокојство произилазе од неверја. Њихово појављивање за време Причешћа сматрај сигурним знаком да се неверјем удаљујеш од Живота, који се налази у чаши. Ти, међутим, немој на њих обраћати пажњу. О веро, веро! Ти си сама чудо за нас! Ти нас спасаваш: *Вера твоја спаса те је* (Мк.5,34). После живе вере у истину Божију, ми свагда одлазимо од Господа у миру. Напротив, после маловерја, ми смо свагда без мира. Ах, после недостојног Причешћа Светим Тајнама често улази сатана и на све начине настоји да у срцу нашем насели своју лаж, тј. неверје. Наиме, неверје је исто што и лаж. Као човекоубица од

искони, он се свакојако стара да и сада убије човека својом лажу и разним помислима, те да се прокраде у срце у виду неверја или неке друге страсти, показујући се потом образом који му приличи, тј. најчешће нетрпељивошћу и злобом. Ти га често видиш у себи, али се одмах не можеш избавити од њега, будући да се обично стара да у срцу затвори све излазне путеве неверјем, озлојеђеношћу и другим својим породом. *„Узалуд се шрудиш у мени, ѿали архистрашње! Ја сам слуша Господа мога Исуса Христа. Као узнешена ѿрдост, ти се ѿнижаваш борећи се усилено са мношћом слабим“*. На тај начин мислено говори злом духу, који као тешко бреме лежи на срцу твоје и подстиче те на разноврсна зла. Гордоме духу ће те речи бити као огњени бич. Посрамљен твојом чврстином и духовном мудрошћу, он ће побећи од тебе. Ти ћеш одмах увидети [његов одлазак], осетивши и задививши се чудној промени у себи. Тешко и за душу убиствено бреме ће нестати из срца. Постаће ти лако, лако. Ти ћеш се опипљиво убедити да постоје духови злобе у поднебесју, који стално траже нашу погибију, трујући наше срце отровом мрачних и злобних помисли и напрежући се да униште љубав према људима и дружељубље са њима.

МОНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ПРАЗНОСТАЈНИ

ПРАЗНИЦИ

КРШТЕЊЕ ГОСПОДА НАШЕГА ИСУСА ХРИСТА
БОГОЈАВЉЕЊЕ

Мтш. 3, 13 - 17, зч. 6; Титш. 2, 11 - 14, 3, 4 - 7, зч. 302.

свѣти Теофан Зашворник
НА БОГОЈАВЉЕЊЕ

Господ је зајоведео Својој Цркви да радосно ѿразнује своје Богојављење. А свакога од нас ће увести у радост ѿразника једино кроз суд савести.

Прослављајући свештено Богојављење, мишљу се пренесимо на само место догађаја и усресредимо пажњу на оно што се тамо догодило! Ево Витавара! Видите на брежуљку светог Јована у одећи од камиље длаке, са кожним појасом око бедара. Окружује га безбројно мноштво народа из Јерусалима, Јудеје и испреко Јордана. Крштење Спаситеља само што се завршило и очи свију уперене на Сина Човечијег, Који излази из воде. Уопште и не виде ништа друго. Али изоштрите вером око ума и сле-

дите за Јованом, заобилазећи ово што је свима видљиво, фокусирајте пажњу на оно што није свима видљиво – на небо отворено, голуба који силази и глас који се чуо: ово је Син Мој љубљени, Који је по Мојој вољи (Мт. 3,7). Задржите поглед и не одвајајте пажњу за овог чудесног призора! О, ко ће речи нашој дати силу, да достојно опевају славу Бога, Који се у три ипостаси јавио на Јордану!

Заједно са изгубљеним рајем, небеса су се затворила правдом Божјом. Али како снажни налет воде не издржава ни снажна брана, тако се на крају тврђава правде растопила од огња љубави Божје и ево отворених небеса. Отворимо, браћо и сестре, и ми, све силе наше природе, ненасито при- мимо Бога Који се открио и

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

насладим се Њиме. Нахранимо Њиме сва чула, све помисли и све жеље.

Погружени смо у таму, али ево изобилне светлости. Остали смо без речи због несрећног раздвајања и са небом и са собом, али ево свеоживљују-

тимо помирење, које је засијало у Господу Који се Крштава, и насладим се њиме!

Као што у време летње жеге жедна земља свом снагом упија кишу са неба, тако и ми свом жељом душе примимо

Вештина људи је везана за свет и сваки од њих осећа да не могуће у исто време бити привржен свету и Цркви. Многи интуитивно, чак и не знајући закон Божји, схватају да уколико постану чланови Цркве, мораће да се одрекну од много тога што постоји у свету. Зато човек који тек почиње да се оцрквењује има тако много питања типа: шта се сме, а шта се не сме? Он тачно осећа да се у Цркви много тога не сме, а само мало тога сме, а испоставља се да се и то што се сме, добија јако тешко.

Другим речима, са тачке гледишта светског човека црквени живот је иззетно мучан. То је стога што светски човек не зна за радост коју даје духовни живот, радост која се не да упоредити нои са каквим светским радостима. Управо зато, када људи осете ту радост, они заувек постају ученици Христови и спремни су да се одрекну свих светских саблазни, које су им раније биле драгоцене.

иpош. Димитрије Смирнов

ћег помирења. Исцрпљени смо немоћу, али ево неисцрпног извора свих сила!

Дакле, као што након дуге и мрачне ноћи свако створење жуди за светлошћу и жељно се устремљује да прими првине зрака усходећег сунца, тако и ми, устремивши вером просветљено око ума ка Богојављењу, жељно примимо охрабрујуће зраке Божанског устројења нашега спасења, исходеће из милостиве речи Бога Оца, и насладим се њима.

Као што створења промрзла од зиме жедно очекују пролеће које разрешује узе хладноће и поново оживљавају, тако и ми, оживљени надом нашег спасења, срцем прихва-

сваку силу која је спремна да се излије на нас од Духа, Који силази у виду голуба, и насладим се тиме!

Зашто се и позивамо на ово? Зар нисмо ми сви већ уведени у домострој спасења? Не треба ли да смо зато и просвећени и миром испуњени и оживљени? О, када би само све било тако! Некада, сетивши се Јована Крститеља, Господ је са прекором говорио Јудејима: он је био светилник који је горео и светлио, а ви сте пожелели да тражите друге утехе у време док је он светлио. Ево, и сваке године Господ у Својој светој Цркви и на нас излива светлост Богојављена на Јордану у присуству

Јовановом. Не каже ли нам он овима: ево где је светлост која пламти и светли! Гледајте пак, да не пожелите да се другачије радујете у време док Он светли!

Пазите дакле, браћо, како је опасан пут којим идете! Не

вољност, већ само њихов привид – и обманути њиме једино имају име да су живи, слободни и задовољни, а у самој ствари су изморени и лишаванима исцрпљени робови.

Пожурите, браћо, да стекнемо навику да можемо ра-

И данас постоје многи који чезну да се посвете Богу. Али, у наше време, нико не негује ту склоност, нико не подстиче младе људе да се посвете Богу. А заправо, ми тако често осуђујемо оне људе који се моле за цео свет и који су искусили опит старца Партенија Руског. Овај свети подвижник једном је рекао Богородици: «Мајко Божија, који је смисао тога што сам ја постао монах? Повери ми ту тајну!» И Богородица му је одговорила: «Знаш ли шта значи то што си постао монах? То значи да ти треба да посветиш себе молитви за цео свет». Посвети ти себе молитви за цео свет! Да се ја не бих мучио са несаницом (у свету), оци на Светој Гори бдију и моле се, дарујући мени свој сан. И када ја лежим у болници, грешим, живим распусно, проводим живот у немаштини, беде, када преживљавам развод или страдам од ове или оне болести, они се моле за мене. Па зар је по твом мишљењу тако лоше што људи себе посвећују Богу?

архимандрит Андреј (Конанос)

изненађују ли наш слух понекад обмашиви поклицы непријатеља нашег спасења?

Сујета се оглашава: дођите мени, у мени је светлост! Али у њој нема светлости, већ само привид светлости и они који је послушају, називају светлост тамом и таму светлошћу.

Свет зове: дођите мени, ја ћу вам подарити мир! Али свет не поседује мир, већ привид мира и они који бивају обманути њиме већ касно увидевши лаж, са прекором га осуђују, говорећи: Мир! Мир! А где је мир?

Кнез овога света обећава и простор и живот и снагу и задовољство. Али он не поседује ни снагу, ни слободу, ни до-

зликвати све ово при светлости Богојављења и да не будемо заведени тиме што се само назива светлошћу и миром и моћи, а није то, већ се устремимо ка Ономе, Који је сте пут, истина и живот, а и правда и освећење и избављење.

Ето, само што нисмо стигли до суда и самоосуђивања, а то Господ и жели од нас. Цркви је заповедио да свечано празнује Богојављење, а свакога од нас жели да уведе у радост празника само кроз суд савести. Онај ко је окусио дарове ради којих Црква слави, тај се радује, а ко није окусио, нека окуси и зарадоваће се. Амин.

6./19. јануара 1864. г.